

2. Жлуктенко Ю. Лингвистические аспекты двуязычия. Киев : Вища школа, 1974. 174 с.
3. Жлуктенко Ю. Синхронно-порівняльна, або конфронтативна, лінгвістика. *Німецько-українські мовні паралелі*. Київ : Вища школа, 1977. 252 с.
4. Сидоров О. В. Прагматический статус заимствований в современном немецком языке. *Взаємодія одиниць різних рівнів германських, романських і слов'янських мов*. Київ : КДППМ, 1991. С. 10–14.
5. König E., Ludwig O. Englisch-Deutsch. *Praxis Deutsch*. 1983. Nr. 58. S. 11–18.
6. Richtiges und gutes Deutsch. Wörterbuch der sprachlichen Zweifelsfälle. 5. Auflage, Band 9. Mannheim, Leipzig, Wien, Zürich: Dudenverlag, 2001. S. 64–65.
7. Steinert D. Englisch ist ja gar nicht so anders! *Praxis Deutsch*. 1983. Nr. 58. S. 19–21.

БАЙДУЖІСТЬ ГЕРОЯ ЯК ГОЛОВНА КОМПОНЕНТА ПОВІСТІ АЛЬБЕРА КАМЮ «СТОРОННІЙ»

Золотий Д. М.

*студент факультету іноземних мов
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

«Усвідомлення того, що ми померемо, перетворює наше життя в жарт». «Перша ознака початку пізнання – бажання померти. Це життя здається нестерпним, інше – недосяжним. Уже не соромишся того, що хочеш померти; просиш, щоби тебе перевели зі старої камери, котру ти ненавидиш, у нову котру ти лише почнеш ненавидіти. Позначається тут і залишок віри, що під час цього шляху по коридору випадково пройде головний, гляне на в'язня і промовить: «Цього не запирайте. Я беру його до себе» [1].

Перед нами вислови Альбера Камю та Франца Кафки відповідно, вчитуючись у ці слова ми побачимо різноманітні зв'язки. Ось Франц Кафка доповнює Камю, даючи нам наочний приклад «жарту», хтось інший може побачити певну синонімічність висловів, та те що помітить абсолютно кожен читач – це лаконічність Камю.

Схожою стилістикою послуговується автор і у своєму романі «Сторонній», проте у визначенні стилю письма цього твору варто бути дуже обережним, називаючи його лаконічним, адже мається на увазі не та сама лаконічність, якою,

наприклад, послуговується у своїх творах Стівен Кінг (відкидання непотрібних зворотів, перевага реченням активного стану, уникання прислівників та непотрібних прикметників, що обтяжують текст), також не варто плутати її із, так званим, «принципом айсберга» Е. Гемінґвея, базисом котрого є свідоме спрощення тексту (зменшення описів, факти без авторської оцінки, надання великого значення діалогам між персонажами), що створює для реципієнта широкий діапазон для асоціацій і у якомусь сенсі робить його «співавтором» тексту [3].

У «Сторонньому» лаконічність у певному роді є синонімічною із нейтральністю, використання Камю цього засобу зумовлене потребою в створенні конкретного образу головного героя, Мерсо, а саме висвітлення його байдужості (сторонності). Ця риса надзвичайно важлива для роману, що підтверджує зміна імені героя, адже в попередньому романі «Щасливої смерті» ім'я головного героя було «Mersault» – гра слів із французьким словом «mer» (море), що можна вважати образом життя, тоді як у «Сторонньому» Камю вирішив змінити ім'я головного героя на «Meursault», конотація («meurs» (вмри)) якого антонімічна до першого варіанту [2].

Здається, конкретний стиль письма був обраний не тільки для характеристики персонажа, а і для гри із читачем. У творі явна суперечність між формою та характером нарративу. Розповідь від першої особи, змушує героя бути активним учасником в оцінці подій, що відбуваються перед його очима, тоді як у творі ми бачимо абсолютну інертність героя [2]. В результаті, нам як читачам складно зрозуміти чи герой просто грає, чи він справжній. На перших сторінках роману він прямо виголошує: «Ось я, сторонній і мені байдуже!»

Aujourd'hui, maman est morte. Ou peut-être hier, je ne sais pas. (Сьогодні померла мама, чи вчора – не знаю.)

Фінал роману також заплутує, з одного боку, Камю дає нам пояснення у своєму есе «Міф про Сізіфа», а з другого – на фоні абсолютної пасивності Мерсо протягом цілого твору, його остання фраза, знову ж таки, викликає сумніви щодо його справжності.

Pour que tout soit consommé, pour que je me sente moins seul, il me restait à souhaiter qu'il y ait beaucoup de spectateurs le jour de mon exécution et qu'ils m'accueillent avec des cris de haine. (Для повного завершення моєї долі, для того, щоби я відчув себе не таким самотнім, мені залишається побажати лише одного: хай у день моєї страти збереться багато глядачів – і хай вони зустрінуть мене криками ненависті.)

Література

1. Кафка Ф. Размышления об истинном пути. URL: https://books.google.com.ua/books?id=kEuVCwAAQBAJ&printsec=frontcover&hl=uk&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

2. Ерофеев В. Мысли о Камю. URL: <http://20v-euro-lit.niv.ru/20v-euro-lit/articles-franciya/erofeev-mysli-o-kamyu.htm>.
3. Рикун І. «Сторонній» А. Камю. Роздуми про абсурдний роман. URL: <http://web.znu.edu.ua/herald/issues/archive/articles/1910.pdf>.

QUELQUES RÉFLEXIONS SUR LA LANGUE ET LA CIVILISATION (LA FRANCE)

Ковпак Д. П.

*студентка факультету іноземних мов
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

Aujourd'hui, le terme «langue et civilisation» dans différents pays sont traités différemment. Par exemple, en France, «langue et civilisation», en Allemagne, il est appelé le terme «études culturelles» (Kulterkunde), et dans la littérature méthodologique anglaise – «recherche linguistique et culturelle» (lingualcultural studies).

Vers 450 av. J-C le territoire de la future France est envahie par les Celtes venant de l'Est de l'Europe. Ils apportent avec eux toute une culture. L'ancienne Gaule est un pays riche dont le sol est facile à labourer. Les Celtes contribuent au développement de l'agriculture et de l'industrie de la Gaule, leurs dieux deviennent ceux des Gaulois.

Lutèce n'était pas différente des 100 îles jusqu'au printemps 53 av. J.-C., lorsque Jules César chercha le chemin le plus court de la province d'Amiens (qui comprenait la majeure partie de la Picardie) vers les régions de San et Gatinais, (départements modernes de Seine-et-Marne, du Loiret).

Lutitia était le centre urbain de la colonie *Parisii*, avec une population d'environ 10 000 personnes. César a arrêté son cheval et, pointant du doigt l'île, a déclaré: «Aujourd'hui, je vais casser mon camp là-bas». Avec ce geste, il sort Paris de l'ombre et définit son rôle de capitale.

Jusqu'à 600 Gaulois habitent la majeure partie de la Gaule, parlant des langues celtiques mais manquant d'alphabétisation. Dans le sud-ouest, les Aquitains, qui parlent pré-basque mais manquent également d'écriture, vivent à Marseille et ses environs. ils parlent et écrivent une langue, mais leur langue n'est pas très courante. À partir du 1er siècle avant JC: colonisation romaine, d'abord la pénétration pacifique, puis la conquête (51 après JC), l'expansion du latin, une seule langue écrite, la